

Buharî ve Müslim'in, *fezailü's-Sahabe* bölümünde ortak olarak zikrettikleri hadis-i şerif, hulefâ-i raşidîn efendilerimizin aralarındaki gönül bağına aksettirmesi açısından son derece ehemmiyetlidir.

Abdullah İbni Abbâs (R) şöyle demiştir:

Ömer b. Hattâb teneşirinin üzerine kondu. Ve kaldırılmadan önce halk ona dua ve sena ederek üzerine salâvat getirerek etrafını sardılar. Ben de içlerinde idim. Arkamdan omuzumdan tutan bir adamdan başka beni ansızın ürküten olmadı. Ona baktım, bir de ne göreyim **Ali** imiş. **Ömer**'e rahmet okudu ve şunu söyledi:

«Geriye hiç bir kimse bırakmadın ki, benim için onun ameli gibi amelle Allah'a kavuşmak seninkinden daha makbul olsun. Allah'a yemin olsun! Ben Allah'ın seni iki dostunla birlikte koyacağını biliyordum.

Çünkü ben çok defalar Resûlüllah'ı (S);

«Ben Ebû Bekr ve Ömer'le beraber geldim, Ebû Bekr ve Ömer'le beraber girdim, Ebû Bekr ve Ömer'le beraber çıktım.» buyururken işitiyordum. Ve seni Allah'ın onlarla beraber edeceğini umuyor, yahut biliyordum.»